

Τούτος δύναμις μας μόνη,
τῶν σαρανταδῶ κανόνι,
καὶ τουφεκι καὶ σπαθί.

Κι ἔλεγαν αὐτὰ κι ἔκεινοι
ὅσῃ γενναία Ρωμηοσύνη:
φτοῦ τῆς νὰ μὴ βασκαθῆ.

Ἐπιδόουσε μὲ φρενάκη
κάθε παστρικά τσανάκι
ὅσῃ πολιτικῆ χονίστρα.

Κι εἶχε παρασήμων πληθός
κάθε φαταούλα στηθός
δπως καὶ τὴν Ὀθωνίστρα.

Μὰ κι ἐγὼ τῆς ἐποχῆς
τῆς ἀλχημονήτου θρέμμα
ἔζησα πανευτυχῆς
κι ἔμεγάλωσα ὅτὸ ψέμμα.

Κι ὄσα χρόνια κι ἄν περάσουν,
δσον οἱ Ρωμηοὶ κι ἄν δράσουν,
δσα στέφαν ἄν φορέσης
ἀπὸ δάφνη καὶ μυρτιά,
μὰ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσης
νὰ ξεχόσης τὴν ψευτιά.

Κι ἄν εὐρίσκειτο καὶ κάποιος τὴν ἀλήθεια νὰ τοὺς πῆ
τοῦ φωνάζανε: ντροπή,
καὶ τὸν ἐπερναν στὸ χέρι καὶ τοῦ δίνανε μυτιαίς,
καὶ ντροπέτανε κι ἔκεινος σὰν δὲν ἔλεγε ψευτιαίς.

Ἐτῶν Σωτήρων τὴν Ἑλλάδα,
τὴν καλῆ ψευτοφυλλάδα,
ποῦ μ'μουτζούρανε χαριτιά.

Ἦέρασα μὲ παραμύθια,
δυστυχῆς μὲ τὴν ἀλήθεια,
κι ἔδτυχῆς μὲ τὴν ψευτιά.

Ἐτρωγε μουντζακαὶ βοισιὰ
ἐκεῖνος, λεμπονιάρη,
ποῦ πήγαμε ὅσῃ Ἐκκλησιὰ
χωρὶς ψευτιὰς τροπάρι.

Μὲ ψέμμα φιλολοιδωρο,
ποῦ κοβε σὰν μαχαίρι,
ἐπερνανε τάντιδωρο
ἀπ' τοῦ παπὰ τὸ χέρι.

Ἐγέρασα, μωρὲ παιδιὰ, χρόνια καὶ χρόνια ψεύτης,
καὶ τώρα ὑτρεπομαι κι ἐγὼ,
ποῦ δὲν κατάρθωσα νὰ βγῶ
καὶ τιμημένος κλέφτης.

Ἐγέρασα, ὅτὰ ψέμματα, καὶ τὴν ἄποσταμένος,
κι ἀπὸ ψευτιαίς καὶ μόλοιας Σωτήρων φουσκωμέ-
ἀκόμη θέλω ψέμματα νὰ κόβω καὶ νὰ ράβω [νος,
καὶ σ' ὅσους τέτοια κόβουνε νὰ ξεφραίνῳ μτράβω.

Ἐγέρασα, μωρὲ παιδιὰ, καὶ τώρα μετανοιόνω,
ποῦ ἔξνο δὲν λιβάνισα κι ὀμογεγῆ Βαφῶνο.

Τρῖσετυχιεῖς, ποῦ γέρασαν
μὲ μυρωδάτα χνώτα,
καὶ χορτασμένοι πέρασαν
παντοῖα καθεστῶτα.

Ἐγέρασα, μωρὲ παιδιὰ, μὲ κατὶ βλακεντίους,
ποῦ σὰν κοητοὶ δὲν ἔκαναν ψευτιὰ καὶ τὴν ἀλήθεια,
κι ἔνφ γιορτάζουν σήμερα μεγάλας ἐπετεῖους
μὲ παρακλησίεις ἐπαιτοῦν μπάμπες καὶ κολοκύθια.

Β.

Π. — Τρῖεις ἐπετεῖους σήμερα κι ἐγὼ πανη γυριῶ
κι ἔδῳ κι ἔκει γυριῶ.

Νῆας ἀγῆς ἀνατολή,
κι εἶδα κι ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ,
καὶ τόσοι πατριῶται.

Πῶς ἔπαιαν ἐγκώμια,
πῶς εἰλειπαι προνομία
προνομιοῦχων τότε.

Ἐτρέγαμε κι ἔδῳ κι ἔκει φωνάζοντας βοήθεια,
καὶ ξεφριτρώνανε γιανοὶ πολλῆς σπουδῆς καὶ γνῶ-
σεως,
κι ἄν δὲν ἐτρέγαμε πολλὰ σὰν τώρα κολοκύθια,
ἀλλὰ π'ερνούσαμε καιροὺς ἀποκολοκυνθώσεως.

Τότε τὸ πολυκεφάλου ἐπολεμήθη τέρας,
κι ἔφωτισε σωτήριον
Λαοῦ συλλαλητήριον
ὁ δισκος τῆς ἡμέρας.

Μεγάλα ξεφαντώματα,
κεφάλια σηκωμένα,
παιάνων ἀνακαρούσεις.

Ὅπως καὶ πρὶν τὰ κόμματα
δὲν τρώμαζαν κανένα
σὰν κεφαλὴ Μεδούσης.

Κι ἄρχινος ἐπινίκεια
κόσμος νὰ τραγουδῆ
σ' ἐκεῖνο τὸ Γουδιῆ.

Κι ἔρλεπες μορμολύκεια
μεγάλα νὰ μορφαίνουν,
νὰ φεύγουν, νὰ λουφαίνουν.

Ἄς μὴν ἔσχῃ κανεῖς,
καὶ σὺ μὴ λησμονῆς,
μὰ πάντοτ' ἐνθυμοῦ.

Τὶ φόβῳ πῆραν τότε
κοιμημάτων πατριῶτα
καὶ καθερμὰ μαῖμοῦ.

Ἦτο μεγάλ' ἡ λύπη
καὶ ὁ πόνος κάθε φάρας,
καὶ ἔπεφταν τὰ λήπη
κάθε τραγῆς λαπάρας.

Σὰν ἀκουσαν ταμπούρα
ἐπαναστατικά
καὶ διεγερτικά.

Τότε τοὺς ἦλθε μοῦρα,
τοὺς ἦλθαν αὐγετοί,
τοὺς πῆγε ρικιτί.

Τότε κάθε φεουδάρχης δῶκε πρὶν δὲν ἐξυμνεῖτο,
πάει τὸ κουβαριναλήκα,
καὶ δὲν νόμιζε κανέννας πῶς αὐτός ὁ τόπος ἦτο
τοῦ πατέρα του τσιφλικι.

Πάνε πονηρῆς καὶ δόλοι,
καὶ σὺφρόνως εἶπαν δλοῖ
πῶς θὰ βάλουν πλέον παύλα
ἔστα κομματικά τὰ φαῦλα.

Πῶς κανέννας δὲν θὰ θέλῃ
μὲ συναλλαγῆς νὰ δράσῃ,
καὶ χρῆσιανὰ τὰ τέλη
τῆς ζωῆς του θὰ περάσῃ.

Λύτρωσις Φασουλῆ,
καὶ μάς καὶ μοντὲς φιλί
μὲ κάθε συμπόλιτη.

Καὶ τότε, καθὼς ἔξορις,
μὰς ἦλθε καὶ ὁ Λευτέρης
ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη.

Κι ἔτρεξαν σὶνὸν νεόφερτο μὲ καρδιοκτύπι τόσοι,
καὶ ἤχησαν ἕμνοι περισσοί,
καὶ τότε φώναξε καὶ σὺ:
αὐτὸς Λευτέρης λέγεται καὶ θὰ μὰς λευθερώσῃ.

Γ'.

Φ. — Κι ἐγὼ τότε, παραλαίπα,
σὲ καμπόσους φίλους εἶπα:

Τοῦτος, ποῦρχει ἔδω πέρα,
καὶ εἶναι τώρα λατρευτός
καὶ γεραίρετ' ἐν τοῖς πρώτοις.

Βάσω σοφίχημα μιά μέρα
πῶς θὰ βαπτισθῇ καὶ αὐτὸς
τρισεκατάρατος προδοτῆς.

Τέτοια τότε μοῦπαν καὶ ἄλλοι,
καὶ ἔπιστράτευσις μεγάλη
ἔξωντάνεψε τὸ Γένος
καὶ ἄρπαξε σπαθὶ μὲ σθένος.

Κι ἡ βροντὴ διπλῶν πολέμων
συνεκλόνησε τὸν Αἶμον,
καὶ ἐπετάσανε παιδιὰ σὲ βουνὰ καὶ σὲ λαγκάδια
καὶ ἐπλημύθησαν μὲ φῶς ἀτελείωτα σκοτάδια.

Καὶ λευκοφῶραις λευθερῆς
ξανασκοποῦσαν βγάγια,
καὶ αἰμάτωσαν παλληκαριῆς
τὰ χρώματά μας τάγια.

Τὶ περηφάνειαις τότε καὶ τί τιμαῖς ἐκείναις,
τί δάφναις, τί μυρσίναις!
Ἐβρόντησαν καὶ ἡ λαχτάρις τὸν σκλάβων ἡ κορφαῖς:
σὰν εἶδαν τὴν γαλάζια πῶς ἀτραφετὴ καὶ ἔβρόντα,
καὶ ἐκείνων τὸν ἀρχαῖον Ὀλύμπων ἡ κορφαῖς
ἀπὸ σαράντα ποῦσαν ἐφάνηκαν ὀγδόντα.

Ἐβλεπες γύρω τάφος ἡρωϊκῶν Πανθέων,
καὶ ἔσβηναν μαύραις λύταις,
καὶ ἔφευγαν μαῦροι γύπες,
ποῦ κρυφοτρῶν τὰ σπλάγχνα μαρτύρων Προμηθεῶν.

Καὶ τότε ἔβροσε σκληριά,
καὶ κόσμος ἐτραγοῦδα
σὰν κούταξε χορὸς προβιά
τοῦ Κροῦμου τὴν Ἀρκοῦδα.

Ἐκούταξε μὲ δάκρυα καὶ ὁ Τούρκος ὁ γεγὺς
τὸ φρεῖ του σὺν χῶμα,
μὰ τῶδε καὶ γὰρ δόλωμα σὲ κάποιαις ἐκλογαῖς
στοῦ Γούναρη τὸ κόμμα.

Τρεῖς μεγάλας ἐπετελοῦς δοξαῖω, μὰ τὴν τρίτην,
τὴν ἀναθεματισθεῖσαν ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην,
στὴν Σκηνήν τὸν Ὀλομπίων πρῶτα θὰ τὴν ἀπαγ
καὶ κατόπιν θὰ τὴν βάλω μὲς σὺν προσεχῆς μας φύλλο
[γεῖλω.]

Γάμος εὐτυχισμένου καὶ ἀλήθερα ταρορασμένου.

Χαρούλας ὁ Καλιοντιῆς, νέος γνωστοῦ μας οἴκου,
εὐτύχησε νὰ νυμφευθῇ
μὲ κόρην χαριτοβοιδή,
τὴν Εὐσταθίαν Λάσκαρη, τοῦ προσφιλοῦς μας Νίκου
Κι ὁ Φασουλῆς τοὺς εὐχεται νάχουν αὐτὰ τὰ χρόνια
δρῶν πράγματα πολὺτιμα, εὖσι καὶ μακαρόνια.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐβραβεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χρῆλα καὶ ἑννακῶσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμησοῦνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀτ' εὐθείας πρόδεμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα διωξ μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμίουσος τσελεπὴ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ἄποιοι ἀτ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ τρίτη,
κάθε Πάπας εἰρήνην κηρύττει.

Τετρακῶσα καὶ πέντε καὶ χρῆλα,
ὄδοιχτα λεπτὰ τὰ σταφύλια.

**Τοῦ Κινήματος ἡμέρα
καὶ ἀλαλάζουν πέρα πέρα.**

Χαίρε χαίρε, δοξασμένη,
ποῦ μᾶς λάφρωσες τὰ στήθεα...
ποῖός τὴν εἰπ' εὐλογημένη
καὶ δὲν εἶπες τὴν ἀλήθεια;

Τούτῃ σάρωσε Χαφιέδων πολυώνυμα φουσάτα,
καὶ ἔρριξε τὰ Δεσποτάτα,
καὶ ἔστειλε σὲ κλίματ' ἄλλα γὰρ ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα
κάποιοι, ποῦχαν τὸ καλπάκι καὶ τὸ φέσι γὰρ παντήερα.

Κόσμος τὴν χειροκροτεῖ
καὶ γὰρ κρόνη βάζει χύτρας
σὲ Κισσότους μακαρίους.

Καὶ ἀναθέματα πατεῖ,
ποῦχαν στήσει κάποιαις μίτρας
γὰρ ἀδελφοὺς ὁμομητρούς.

Τούτῃ μὲν νέα βλάστησις τῆς γῆς τῆς μαραμμένης,
καὶ μετ' ἀπὸ τὰ δάφνυρα μῆς κόρης λυπημένης,
ὅπου σὲ δάφνης ζηλευτῆς ἐστάλαξαν κλωνιάρα,
ἐβγήκανε σάν καὶ ἄλλοτε πανόρημα παλληκάρια,
ποῦ καὶ ἂν τὴν δάφνη δὲν ζητοῦν, μὲν στεφανώτρα μὲν
χωρὶς κανεῖς νὰ τῆς τὸ πῆ, τὰ διαφνοστεφανόνει. [γη,

Ἡμέρα Πανελληνική,
ποῦ Βαρωνεῖοι μερικὸι
τοὺς μαχητὰς τοῦ Γένους
τοὺς εἶπαν πούλημένους;

κι' ηκούσθη τότε μιὰ φωνή νά λέη: κρίμα κρίμα!...
τὴν ὁμορφιά τὴν ψυχικὴ νά σὴν μετροῦν μὲ χοῦμα.

Ξερόψωσε σάπιλαις,
πούβγαζε τὸ κεφάλι
μετεωροφενάκων.

Κι' ἔδιωξε βαρβατίλαις,
πού φάνηκαν καὶ πάλι
σάν ἴσκιοι βρυκολάκων.

Τούτῃ ντροπαῖς ξεσκέπασε, τούτῃ ντροπαῖς ξεπλύνει,
Ραγιάδες ξαναφάνησαν: ὡς πότε παλληκάρια;
καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς ἀνοιξαν τὰ μάτια τῶν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ μερικαῖς κωλοφωτιαῖς τῆς εἶχαν γιὰ φανάρια.

Τούτῃ γιορτάζει σήμερα τὸ Γένος χαρωπὸ,
κι' εἶδε καὶ πάλιν ἡ Τουρκιά, κι' ἐκεῖν' ἡ φιλενάδα,
ὅπου καλὰ τὴν ἔζηρετε χωρὶς νά σὺς τὴν πῶ,
πῶς δσαις δάφναις κόψαμε δὲν εἶναι γιὰ στιφάδα.

Ἡμέρα Πανελληνιῆ,
πού σκόρατισε κι' ἔδῳ κι' ἐκεῖ
τοῦ Θρόνου τὰ ταμπούρια.

Κι' ἐκλαϊδίσανε πουλιὰ
πῶς τὴν Ἑλλάδα τὴν παλιὰ
τὴν ἔκανε καινούρια.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας γέτος σκέτος.**

Φ.— Αὐτοὺς τοὺς στίχους, Περικλῆ, ποῦ βλέπεις ἀνω-
τοὺς εἶπα μ' ἔντονον φωνὴν [τέρω,
στῶν Ὀλυμπίων τὴν Σκηνὴν,
καὶ μοῦπαν: γειά σου γέρο.

Ἐπέτειος μεγάλη, τί κίνημα κι' ἐκεῖνοι!..
ἔγινε κράτης φέστα,
καὶ τώρα κιὰ σ' ἀφίνω
νά πῆς ἐσὺ τὰ ρέστα.

Π.— Τί νά πῶ, βρε Φασουλῆ,
ποῦ κ' οὐράστηρε πολὺ
κι' ἡ σοφὴ μου κεφαλή.